

EL MICALET GALÀCTIC

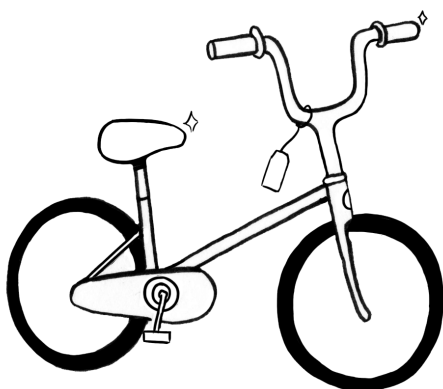
Mònica, Tonet i l'home que fabricava flautes de canya

Enric Lluch

Dibuixos de Mikko

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

La bicicleta nova

Mònica és alta i prima, té el cabell ros i llarg, la cara redona, el nas esmussadet i la boca com la de quasi totes les persones. Això sí, les dues dents davanteres són bastant grans. La seua àvia, que sovint exagera, sol dir que semblen dues pales. Mònica té huit anys i tres mesos.

Tonet és bastant gros, té el cabell caragolat, la cara plena de pigues i les orelles una miqueta a la descoberta. La mare, quan el xiquet fa alguna malifeta o no para de moure's, explica a les veïnes:

—És que té molta vivor.

Tonet té nou anys acabats de complir.

El dia de fi de curs, la mestra reparteix les notes i el deure de vacances i, abans d'obrir la porta de la classe, explica que alguns xiquets i xiquetes s'han d'esforçar durant l'estiu. Això ho diu mentre la seua vista rebota entre Agnés, Sergi Pujalt i, sobretot, Tonet.

Després, a la porta de l'escola, Mònica mostra les notes als seus pares. Aquests li fan un bes a les galtes i li diuen que, a la vesprada, passaran per la botiga on venen les bicicletes.

Per la seua banda, els pares de Tonet lligen les notes del fill, dobleguen els llavis i li diuen quasi a cau d'orella:

—Caldrà que tries una horeta cada dia per a recuperar, fill.

A mitjan vesprada, Mònica apareix per la placeta amb una bici lluent, de color roig encés. Tonet deixa de perseguir les vespes que reboten entre els bassals de la font i li pregunta a la xiqueta:

—És nova?

—Sí. Me l'han comprada perquè he tret bones notes.

El xiquet passa les mans pel manillar. No li compraran cap bici nova. Ni ha tret bones notes ni els pares poden gastar molts diners.

—Me la deixes?

La xiqueta fa una cabotadeta d'assentiment.

—Vés amb compte i no la ratlles.

Una estona després, Tonet torna a la placeta amb la cara remullada.

—Corre molt, aquesta bici.

—Sí, sí. Podré fer la volta al poble en menys de mitja hora —la xiqueta sembla tenir-ho ben calculat.

Des d'un dels carrerons que acaben en la plaça se sent la música d'una xaranga. Es nota que s'acosta la fira del poble.

Una dona gran, que porta una bossa de plàstic, murmura:

—A veure si hui tampoc no podem dormir amb tanta musiqueta...

2

La bicicleta de segona mà

Tonet mastega la creïlla del bullit amb deliri. Beu un glop d'aigua i amolla:

—A Mònica li han comprat una bicicleta nova.

Ni el pare ni la mare fan cap comentari. Per això, el xiquet continua:

—És de color roig i corre molt.

El pare s'escura la veu.

—El teu cosí Eduard té una bicicleta que no gasta.

El xiquet pensa que la bici a què es refereix el pare deu ser més vella que l'arna perquè Eduard

porta cotxe, té núvia i treballa des de fa més d'un any a la ferreteria del carrer Nou.

La mare, després d'empassar-se una bajoqueta, afegeix:

—Ben neta i amb les rodes unflades es quedarà com si fóra nova. Eduard sempre ha cuidat molt les seues coses.

Una estona després, al saló, el pare mira un programa de la tele. Un home que parla com si li donaren corda conversa amb una dona que no para de plorar. La mare també mira la tele, però de tant en tant, passa les pàgines d'una revista que no té tapes. Tonet, assegut enmig dels dos, es rasca les orelles perquè està ple de desfici.

—Podies agafar un llibre i llegir —fa la mare.

—Això dic jo també —el pare ho deixa caure per un badall de la boca—, que encara no has parat, com si tingueres puces repartides pel cos.

Tonet s'alça del sofà i camina decidit en direcció a la seua habitació. Agafa el cotxe que li van deixar per Reis i tracta d'afluixar amb la punta d'un boli els visos que subjecten el forat on van les piles. Si les poguera canviar, potser tornaria a posar-se en marxa.

Després, decebut, deixa el cotxe en terra, obri la finestra que dóna al carrer i comptabilitza les persones que passen per la vorera d'enfront fins que s'avorreix. Tanca la finestra, es menja un tros de xocolata perdut entre els racons de la nevera i torna al saló.

—Ja has llegit? —la mare ho pregunta mentre tanca la revista.

—Sí —el xiquet deixa caure una mentida de la grandària d'un baló de reglament.

Un minut després, Tonet agafa el braç de la mare i diu:

—Vull una bici gran, que la meua és de cagó i els peus em toquen terra.

El pare, sense perdre l'ull de la tele, contesta per la mare:

—Ja t'he dit que el teu cosí en té una i no la gasta.

La mare remata:

—Demà, a penes acabes els deures que t'ha manat la mestra, anirem a ca l'Eduard. D'acord?